

Jaros, Tadeusz

Błękitna Armia

Przegląd Pruszkowski nr 2, 22

1998

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BŁĘKITNA ARMIA

Gdy rozgorzała I wojna światowa, podjęły czyn orężny polskie formacje na Zachodzie. Rzecznikami ich utworzenia byli działacze emigracji polskiej we Francji, wśród której czołową rolę odgrywał autor powieści historycznych Wacław Gąsiorowski.

Gen. Józef Haller

Francji mianowany został generał Józef Haller. W tym momencie armia ta liczyła ponad 17 tysięcy żołnierzy i oficerów, a po zawarciu zawieszenia broni wzrosła do 50 tysięcy.

"... Nazwana "Błękitną Armią" od koloru mundurów. Uznana za armię autonomiczną i sprzymierzoną, walczyła pod polskimi sztandarami i komendą. W 1919 roku transportowana do Polski.

Już na początku wojny w 1914 r. utworzono z ochotników polskich we Francji dwie kompanie wojskowe do walki z Niemcami. Oddziały te, zwane "bajończykami", poniosły jednak ciężkie straty w walkach na obszarze Szampanii i w czerwcu 1915 r. przestały istnieć.

Zwolennicy tworzenia we Francji polskiego wojska nie ustawali jednak w działaniu. Po przewyciężeniu wielu przeszkód w dniu 4 czerwca 1917 r. ukazał się dekret prezydenta Raymonda Poincaré o utworzeniu Armii Polskiej we Francji, zorganizowanej, uzbrojonej i wyposażonej na wzór francuski.

W czerwcu 1918 r. pierwsze formacje tej armii ruszyły do walki na froncie francusko-niemieckim.

Od października 1918 roku do roku 1919 dowódcą naczelnym Armii Polskiej we